

Klášterní zvon

Helena Vondráčková

Náš les je dnes vlídný
a z dálky zní klekání.
Svět zdá se nám bídný,
když pokleká k pokání.
A žádá louky o milost,
že vzal jim déšť a sníh,
města vystavěl místo nich,
velká.

A les mu dnes dává
rozhřešení, v pokání.
Že vzal jsi ptáčkům hnízda ptačí,
těžký hřích máš.
(těžký hřích)
A myslíš si, že nám teď stačí,
když pláč předstíráš.
Jdi do kláštera s bílou věží,
jak zbloudilý mnich.
(tam zkus odčinit svůj hřích)

Až uslyšíš zpívat
klášterní zvon, má smutný tón,
klášterní zvon, zní jako ston,
klášterní zvon, má smutný tón,
klášterní zvon, zní jako ston,
klášterní zvon,
klášterní zvon,
klášterní zvon.

Ten zvon má tón dlouhý,
snad milión a pár let.
On úkol má pouhý,
hlídati tvůj, světe, svět.

Z té touhy může růže kvést
a stromy plody nést, zítra jako dnes
dál a dál zpívá

To já jen tak snívám,
když z dálky zní klekání.